

מאמר התחזקות

אוצר של הלכה, חיזוק, מעשיות, בעבודת שמירת העיניים

פטרון
טהור עיניים

חודש אדר

הרבני הגוי, ראש וראשון לנב דברי שבקדושה
הרה"ח ר' **יואל עפשטיין** ה"ר
זכות הגדולה של רבנות בני ישראל המתחזקים מיריבים
ביום בקדושה וטהרה ועומדים מול נסיבות הפסוק במוקף
עמו עומד לרוב הנהגה חסידית ונאמן פשוט על בני מיל
בשבת, הן ברכי וירי אדוני, משהו רוחני, משהו שיש
פרנסה בהרבה גדולה, התלונה בני משה ירי, אמן.

שנה ג | גליון כט | לשון-קודש | פורים תשפ"ג לפ"ק

**הרה"ג המשפיע
רבי בערל גורעלניק שליט"א**

שאלות יסודיות
בשמירת עיניים,
ותשובות מבוררות
ממשפיעים מפורסמים

קילורין לעיניים

כשהרצון מתגבר על השכל | חלק ב'

שאלה:

מהי הגישה הרצויה לאדם בעת שכבר נמצא בנסייון. קורה שאדם מוצא עצמו בתוך הנסיון, המלחמה קשה עליו מאוד לפניו ולאחור והיא מטשטשת לו את ראייתו, ובעיקר, נוטלת ממנו את שכלו וכח הבחנתו.

מה צריך האדם לעשות במצב שכח השכל כמעט ניטל ממנו, וכח הרגש מפעפע בו עד שנמעט מסמא את עיניו ומוחו? מהי ההדרכה הנכונה להתנהג בה האדם בשעת נסיון למען יוכל לעברו בשלום?

תמצית חלק א':

בחלק הראשון לובנו שלוש נקודות שיש לחזור עליהן בזמן שלפני הנסיון, כדי שבבוא הנסיון יהיו בו די כח להתגבר: (1) לחזור בכל זמן פנוי על חשיבות ענין שמירת העיניים, והסכנה העצומה בצד האחר ח"ו. (2) להכיר בכך שהנסיונות בוא יבואו וזהו סדר העולם, כל הצדיקים נתנסו, ורק באמצעותם בנו את קומתם הרוחנית. ובנקודה זו הוספנו שכל זה הוא רק בנסיונות שאין לאדם חלק בהבאתם עליו. (3) לדעת בבטחה ובוודאות: 'יש בכוחי לנצח בכל מלחמה', ולגרש את הספקות והבלבולים שהם כפתח ליצר.

תשובה:

אינני כאן!

קעת ניגש לשעת ההתמודדות עצמה. ברצוני לפתוח דוקא בסיפור שמעתי מכלי ראשון עוד בימי בחרותי, עת שהייתי בירושלים עיה"ק. ישבנו פעם קבוצה של בחורים אצל אחד המשפיעים החשובים, ובתוך כך נכנס לחדר בחור אחד, בעל פנים קורנות, והחל מספר לפי תומו את שעבר עליו ביממה האחרונה.

הבחור היה צריך להגיע לאיזה מקום על ידי נסיעה באוטובוס, ומחמת איזו סיבה שהיא, שינה האוטובוס מדרכו הרגילה, והבחור מצא את עצמו פתאום בתוככי מקום פרוץ מאוד. לא היו עמו על האוטובוס שומרי תורה נוספים, והנסיון היה קשה ועצום.

אותו בחור היה מקושר לאדמו"ר מסקולען בעל 'הנועם אליעזר'. וכה הוא סיפר: "הנסיון היה קשה מאוד, והחלטתי שאני הולך קעת ל'טיש' אצל הרבי. עצמתי את העיניים, והפלגתי במחשבותי עד שראיתי את עצמי אצל שולחני הטהור של הרבי בליל שבת. הרבי יושב בראש השולחן, ופוצח בזמר 'כל מקדש' במלוא הדביקות. הצטרפתי גם אני לשירה

המרוממת"... בסקולען, לוקח ה'כל מקדש' כשלושת רבעי שעה, וכך יצא 'שכשסיימו' את הכל מקדש, הבחור כבר היה רחוק מאוד ממקום הנסיון...

נתבונן נא לרגע ברעש העצום שה'כל מקדש' הזה גרם בשמים, יתכן שהוא אף עלה מכל מקדש אמיתי של הרבי עצמו... אולי אין לנו רשות להתבטא כך ולהרהר בעניינים כאלו, אך אין כל ספק שכל מקדש זה עשה רושם עצום בשמים. וכי דבר קל הוא? בחור צעיר, לבדו, קידש שם שמים בסתר, כיוסף הצדיק בשעתו, בלתי לה' לבדו!

זכות הוצאת הגליון

נתנדב לעילו נשמתה של האשה החשובה

מרת צירל בת ר' יחיאל ע"ה

זכות הגדולה של רבנות בני ישראל המתחזקים מידי יום ביומו בקדושה וטהרה ועומדים מול נסיונות הזמן בתוקף ועוז תעמוד לימין הנדבן החשוב להתבונן משמי מעל בזל מילי דמיטב, בני בריכי, חיי אריכי, ומווני רויח, וסייעתא דשמיא, פרנסה בהרחבה גדולה, והצלחה בזל מעשה ידיו, אמן.

אך לסיפור יש גם רובר פנימי יותר הטומן בחובו עצה חשובה למעשה. מובא בספרים שלפעמים אין עצה מול הנסיון, אלא 'להתרומם' מהמקום בו נמצאים בפועל, ולשוטט במחשבתו במקומות אחרים. לא להיות 'כאן' אלא להתנתק לגמרי.

בספרים הקדושים מובא שכאשר אשת פוטיפר ניסתה לפתות את יוסף הצדיק, טען הוא לעומתה: "רגיל הקב"ה להיות נגלה לבית אבותי הקדושים מרגע אחד למשנהו. מה אעשה אם גם אלי יתגלה הקב"ה בפתע פתאום, וימצא אותי חוטא ח"ו?" עוד מצינו שטען יוסף: "עתידיים שמות השבטים להיות חקוקים באבני החושן. ואם ח"ו אחטא, שמי לא יהיה ביניהם!"

ויש כאן נקודה להתבוננות. הרי יוסף הצדיק היה אז רחוק מבית אביו, בתוך נסיון נמנה, בעמקי חושך מצרים. כיצד הגיע להעלות טענות על גילוי שכינה ואבני החושן, מה שם בערוות הארץ של מצרים הזכיר לו דברים נשגבים אלו?...

אלא מכאן רואים שלפעמים אין ברירה אלא לצאת מהמקום בו נמצאים, ולעבור למקום אחר לגמרי. אינני כאן בכלל, אני אצל האבות הקדושים, בגילוי שכינה. אני שייך לאבני החושן! יש להסתלק מהחושך בקפיצה ובדילוג, לא בהדרגה. בבת אחת לברוח ממקום הנסיון, אל קצה האחר.

לקרוא לנסיון בשמו - לא להיסחף לגוזמאות

ולעצם הנסיון. קודם כל צריך להכיר בכך, שהנה - זהו הנסיון עליו מדברים כל העת...

<<<

תוכן הגליון

קילורין לעיניים המשך:

הרה"ג המשפיע ר' בערל גורעלניק שליט"א - עמוד א-ב

מי נעמך ישראל - עמוד ג

החכם עיניו בדאשו - עמוד ד

עין בעין יראו - עמוד ד

מכתבים למערכת - עמוד ד

בשולחן ערוך יורה דעה נושאים ונותנים הרבה בעינינו ה'קורקבן', אחד מאברי הבהמה, עליו קיימים מספר רב של שאלות וספקות. זוהי סוגיא רחבה מאוד. פעם הביאו לפני רבי ברוך בער זצ"ל את אותו קורקבן, התרגש רבי ברוך בער ושאל: "זהו הקורקבן הקדוש, שכל כך הרבה תורה יש עליו?". גם כאן הדבר אינו שונה. יש כאן חפצא של מצוה, ה'נסיון הקדוש' עליו דיברו כל כך הרבה, עליו מתכוון הכתוב; ברוך הבא ר' נסיון! זה לבד כבר ממתיק מעט את הקושי.

וכמו שהזכירו כבר מקודם, לא חייב להיות שלשכל תהיה נוכחות גדולה בשעת הנסיון. אך לפחות דבר זה צריך להיות ברור; זה שעת נסיון, ההרגשים נטלו כעת את המושכות, ואי אפשר לקחת כעת החלטות מושכלות. החלטות לוקחים בזמני יישוב הדעת, ולא כאשר התאוות מושלות בכיפה, וכך זה אצל כל ההרגשים. כשאדם מושפע מרגש כלשהו, אם זה פחד, דכדוך, או מה שלא יהיה, הוא יודע שאין זה הזמן המתאים להחליט, כי במצב כזה הוא יכול להגיע להחלטות מוטעות. וזה צריך להיות ההלך המחשבה בשעת נסיון. צריך להכיר בכך; זהו נסיון, כח השכל ניטל ממני כעת ואני נמצא תחת שלטון הרגש. היזהר, ואל תתן לו להחליט!

יתירת מזאת, ההרגש לא עולה בקנה אחד עם השכל תמיד, ודרכו להגזים ולנפח כל דבר - כמה זה נורא, מפחיד, מבהיל, את זה אני ממש לא סובל, ובאחר, אני מרגיש שכל חיותי תלויה בזה, אני חייב ממש, וכדו'... צריך לדעת ולהכיר בכך שהרגש הוא הרגש, הוא מתעתע ומגזים ואי אפשר להאמין לו...

רבינו יונה (שערי תשובה שער א) כשהוא רוצה להגדיר אדם שנפל בתאוותיו ולא עמד בנסיון, הוא כותב עליו בזה הלשון "כי התאנה תאווה ויחזק עליו יצרו ויתקפהו... ולא מהרו לגעור בים התאווה ויחרב". אדם רואה בדמיונו ים גדול של תאוה, אולם עם גערה הגונה אחת, אומר לנו רבינו יונה, הכל מתייבש וחרב והיה כלא היה. חז"ל מעידים: אין אדם עובר עברה אלא אם כן נכנס בו רוח שטות. רוח השטות, זהו הרגע שבו הרגש משתלט על האדם, והשכל מפנה את מקומו.

אם עומדים על דבר זה אל נכון, מבינים שאין להתייחס אל הצעות ההרגשים כמות שהן, ואין להיבהל מהן כל כך. זה לא משהו אמיתי, סך הכל מעשה תעתועים ודמיונות שווא, גער בו חזק והוא יעלם וישקע... ילדים קטנים עלולים לפעמים להשתולל, המלמד לא נבהל, גוער בהם ומעמידם על מקומם, והכל ממשיך כרגיל. גם כשאדם חש 'ש'אין המצב ממש נורא; כן, זוהי שפתו של הרגש, אין לקחת אותו ברצינות... גער בו והוא יחזור למקום האמיתי שלו, רגש ותו לא. גער בים התאוה, ואז הוא יתייבש במהרה.

זוהי נקודה היוצאת מעצם הדבר שבשעת הנסיון - אין זה השכל שנותן את קולו. אם יודעים על כך, מבינים ומכירים שכל מה שנראה כנסיון, אינו אלא גוזמאות שהרגש הטיפש ניפח. יש כאן יצירה לא אמיתית, צריך לא להתרגש ממנה, לקרוא לה בשמה; רגש, שלא מציע דבר ממשי, ולדעת שאין זה נוגע כלל למעשה. אם יתייחס אל כך בקרירות וימשיך כאילו דבר לא קרה, זה יתייבש מעצמו.

זה אינו הרצון, זה כאב ההתגברות!

עוד נקודה שחשוב לדעת היא, שכשאדם נלחם בעת נסיון הוא אינו נלחם עם הרצון שבו, כיון שאין לו רצון אמיתי להסתכל. הוא נלחם מול פחד מכאב ההתגברות. להתגבר יכול להכאיב, ואדם בורח מכאב זה. אבל אין זה אומר שהוא באמת מעונין להסתכל.

אם עומדים על דבר זה אל נכון, מבינים שאין להתייחס אל הצעות ההרגשים כמות שהן, ואין להיבהל מהן כל כך. זה לא משהו אמיתי, סך הכל מעשה תעתועים ודמיונות שווא, גער בו חזק והוא יעלם וישקע... ילדים קטנים עלולים לפעמים להשתולל, המלמד לא נבהל, גוער בהם ומעמידם על מקומם, והכל ממשיך כרגיל. גם כשאדם חש 'ש'אין הוא מסוגל יותר' המצב ממש נורא; כן, זוהי שפתו של הרגש, אין לקחת אותו ברצינות... גער בו והוא יחזור למקום האמיתי שלו, רגש ותו לא. גער בים התאוה, ואז הוא יתייבש במהרה.

ונסביר את זה בדוגמא, שהיסוד שלה כבר מובא מבעלי המוסר. ישנם אנשים מסוימים שמאכלי חלב מזיקים לבריאותם, עד כדי סכנת מוות ח"ו. והנה החליט משהוא להגיש בפני אדם כזה פרוסה של עוגת גבינה ריחנית ומגרה. ובכן, מה אותו אדם מרגיש כעת? האם הוא רוצה כעת לאכול את העוגה? ברור שלא, הוא יודע היטב מה יקרה לו אחר כך, ואין בו כל רצון שזה יתרחש! אבל מה, המצב הזה מכאיב

לו, הוא מרגיש היטב את הגירוי, הרוק אף עולה לו לפה, וכואב לו על שהוא צריך להתגבר. אבל אין כאן רצון כלל וכלל, הוא רק רוצה שישלכו ממנו את הגורם לייסוריו ולכאביו!

גם בנסיון זה כך. צריך לדעת שיש כאן עסק עם כאב ולא עם רצון, ולכן צריך לצאת במלחמה עם הכלים המתאימים לכך. האם צריך להסביר לעצמו מדוע אין לרצות את הדבר? לא ולא! כי אין כאן שום רצון. צריך להתייחס אל כאב ההתגברות, ולחפש דרך כיצד להתמודד עמו. צריך לדעת שהקושי הוא בגלל הכאב, והפתרון הוא לנסות להכילו. בעלי המוסר היו אומרים שכח ההתגברות על היצר הוא סבלנות - לסבול את הצער. ועל כך נרחיב בשורות הבאות:

זה שורף, אבל מרפא...

למען האמת צריך לדעת שהכאב אותו מרגישים בעת עמידה בנסיון, הוא עצמו הרפואה של האדם. וכגון כשיש לאדם מכה העלולה להזדהם ולסכנו, כל אחד יודע שצריך למשוך עליו חומרי רפואה חריפים, כדי לנקות את המוגלה ואת הזיהום. זה כואב, זה אפילו שורף, אבל זה משמח, כל כאב, כל צריבה, גורם לשמחה, כי זה מרפא! לא שמתנחמים ברפואה שקרובה לבוא וכבר מסכימים שיכאב, העיקר שיתרפא כבר; הכאב עצמו הוא הרפואה!

כך צריך לדעת בעת נסיון, שהצער מבער את זוהמת האדם. הזוהמא, שהיא התאוה באדם, נשרפת ומתבערת על ידי כאב ההתגברות. ישמח איפוא על הכאב בדיוק כפי ששמח על צריבות המשחות החריפות.

אין זה שונה מהשמחה שאדם חש בעת אכילת מרור בליל הסדר. על אף שענינו זולגות דמעות מחריפות המרור, הוא מחייך אליו. כי זו הרי חלק המצווה, להרגיש טעם מרור, להגיע למעט ו'מְרָרו אֶת חַיִּיהֶם. כך גם כאן, המרירות, היא עצמה התכלית והרפואה, בבחינה של תְּחִלְתּוֹ מֵרַסְפוֹ מְתוֹק.

המרירות מולידה לבסוף מתיקות עצומה. רבינו יונה (שערי תשובה שער א) מבאר את הפסוק (משלי יג, יט), תְּאֵנָה נְהִיָה תִעָרֵב לִנְפֶשׁ וְאוֹמֵר: "נְהִיָה" כמו נשברה... כי כאשר ישבר אדם תאוותו גם בדברים המותרים, בזה תצליח הנפש והמדה הזאת תערב לה". דהיינו שתאוה שנשברת על ידי עבודת האדם, תגרום לערבות והנאה לנפש. היפך מכל תאוות עולם הזה שתחלתם מתוק וסופם מר מאוד.

כמו שהזכרנו, וודאי שלא שייך לחשוב על כל זה בשעת הנסיון, אבל כך צריכה להיות ההתייחסות לנסיון מלכתחילה. לא שאני רוצה, רק קשה לי להתגבר ולבחור בכאב ההתגברות. אבל בעצם הכאב הוא טוב, כי זה מנקה את כל הרע ואת הזוהמא, ועל ידי זה זוכים למתיקות וערבות נפשית עצומה.

לא לדאוג לעתיד

עוד נקודה חשובה היא, שאי אפשר תמיד לחשוב על העתיד; לפעמים צריך להתמקד רק בהווה. היצר הרע תמיד מפתה את האדם; ממחר תהיה צדיק, כעת

<<

עדיין לא... צריך להתנהג בדיוק הפוך: כעת וודאי לא, לגבי מחר, תבוא מחר...

אני זוכר שבבחרתי שמעתי פעם מרבי יונה פאָרסט זצ"ל, ראש ישיבת נייטרא, סיפור דברים שהתרחש עם הגאון הסטייפלער זצ"ל.

הסטייפלער היה בסיביר תחת עולם של הקומוניסטים ימ"ש, שם הועידו לו את תפקיד ה'שומר' למשך כל הלילה. המשמעות הייתה, שהוא נידון להתמודד עם הקור הסיבירי האיום למשך כל הלילה. כל מי שנפל בחלקו לשמש בתפקיד זה, קיבל לעזרתו מלבוש מצמר וכובע בעל פרווה, לבל יקפא חלילה לגמרי. הנוהג היה שהשומר הקודם תלה את הלבושים הללו על עץ בגמר משמרתו, והבא בתור נוטלם משם.

הסטייפלער הגיע ליטול את הלבושים, אולם אז הוא מבחין שיש על הבגדים שאלה של שעטנז (יש המספרים זאת בנוסח שונה במקצת, אבל נוסח זה היה שגור בפי רבי יונה פאָרסט זצ"ל). הסטייפלר ברוב קדושתו החליט לא להשתמש בבגדים! אבל מה, הרי לולא הבגדים לא יוכל להחזיק מעמד על פי דרך טבע, והרי זה פיקוח נפש שדוחה את כל התורה.

החל הסטייפלער לדון בעצמו; ברגע הנוכחי, הרי אין עדיין פיקוח נפש. רגעים מספר הרי אפשר לסבול את הקור; כשארגיש שיותר אין בכוחי לסבול ואני נכנס למצב של פיקוח נפש, אמרתי ואתכסה בבגדים. כך דחה הסטייפלער כסדר את לבישת הבגדים לרגע הבא, עד שהגיע זמנה של המשמרת הבאה...

היצר הרע מבלבל לעתים עם ספקות, כמה זמן כבר תוכל לעמוד בניסיונות? סוף כך סוף הרי ממילא תיפול. צריך לענות לו, מה שעתידי להיות אינני יודע וזה גם לא מענייני, כעת אני מסוגל? כעת אשמור על עיניי!

בנוסף לכך שכל רגע התגברות הוא אוצר בפני עצמו והוא אינו תלוי כלל ברגע שלאחריו, צריכים לדעת שגם לנסיון של הרגע הזה, אין כל קשר למה שעתידי לבוא, אם יבוא. אם ה' יתברך שלח לך את הנסיון; התפקיד שלך הוא להתגבר עליו כעת, ברגע זה, מה שיהיה אחר כך - שייך ללאחר כך. כשזה יגיע, כבר תהיה לך הסייעתא דשמיא של אז. אבל אין לערב את העתיד עם ההווה.

אינך הולך לאף מקום. יותר מזה אינני דורש'. חשבתי לעצמי, עשרה ימים, בהחלט דבר שאני יכול לקחת על עצמי. ואכן נתתי את הבטחתי למשגיח.

"חזרתי הביתה, ואז הגיע שלב קיום ההבטחה שלי. היום הראשון היה די קל. כך גם היום השני. השלישי כבר היה קשה יותר, אבל התחזקתי, הרי נתתי את מילתי, אעמוד בכך. הגיע יום רביעי, וחמישי, ואני כבר מרגיש שכוחותי אוזלים, הייתי במלחמה נוראה, מה גובר על מה, ההבטחה או המשיכות הנוראות. כך שרדתי איכשהו עד סוף היום השביעי. למחרת, ביום השמיני, הרגשתי שזהו זה, אינני יכול עוד. הבטחתי אכן, אבל פשוט לא שייך לקיים, אני אנוס. וכך באה ההחלטה שאני חוזר אל הישנות, חוזר לתהום רח"ל.

"כבר הייתי ברחוב בדרך לאי שם, ואז החלטתי שלהתפלל מנחה קודם - אני עדיין יכול, אעשה זאת איפוא. זה לא בא לי בקלות כלל וכלל, אבל הרגשתי שדבר זה עדיין נמצא בגבולות יכולותי. ואכן, נכנסתי לביהמ"ד, ונעמדתי להתפלל מנחה. באמצע שמו"ע זה קרה, בפתע פתאום התחלתי להרגיש ברוח טהרה ממרום שננסכת בי ואופפת את כל כולי. הרגשתי כמו בגן עדן, ולא יכולתי להתנתק מכך. לא רציתי לסיים את התפילה... עמדתי והתפללתי כך יותר משעה! כשפסעתי לאחור הייתי אדם אחר.

"מאז כבר לא חזרתי לאותם בורות נשברים לעולם. יצאתי לחופשי" כך מסיים אותו יהודי לרבי אליהו בער, כשהוא נותן בכך דוגמה חיה לאותו יסוד גדול. הוא באמת הגיע לקצה גבול יכולותיו, אבל הוא ידע שמנחה אחת יש בכוחו לתת, ואת זה הוא התאמץ לעשות. מאותו רגע שעשה כל מה שהיה לאל ידו לעשות, הסיוע ממרומים נכנס לפעולה... הוא זכה לסייעתא דשמיא כיוסף הצדיק.

אל תעשה חשבונות. התבונן רק במה שלפניך, העתיד? לכשיבוא... אם תתגבר ברגע זה, כבר תזכה לכל הסגולות של מְלַךְ בְּיַפְיּוֹ תְּחַיֶּינָה עֵינֶיךָ.

הקב"ה יעזור שכולנו נזכה במהרה לְוַתְּחַיֶּינָה עֵינֵינוּ בְּשׂוֹבֵךְ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים במהרה בימינו, אמן.

הצדיק לא התחיל אז בסיפור הידוע, אלא קדמו לכך נסיונות עצומים למשך שנה שלימה, יום יום! אותה מרשעת העמידה בפני יוסף הצדיק נסיונות מנסיונות שונים ומשונים, ולא הניחה לו אפילו יום אחד. כך למשל מובא במדרש, שהיא העמידה שפיד תחת צווארו של יוסף באופן שלא יוכל להרכין את ראשו, וכך יהיה מוכרח להסתכל עליה. וכן על זו הדרך כל מיני אופנים שאותה שפלה רקחה לו יום יום, כדי למשוך אליה את מבטו של יוסף - ובכולם עמד יוסף בגבורה עילאית!

כעת כבר מובן המאן דאמר הנ"ל. אכן, באותה עת כבר לא עמדו לו כוחותיו יותר. היצר הרע הרי יש לו כוחות של מלאך, ובסופו של דבר, יוסף בכוחותיו הוא כבר עמד להיות מוכרע על ידו. אך כאן הגיעו אליו כל התגברותיו של השנה כולה, והם אלו שהביאו לו את הסייעתא דשמיא של 'נראתה לו דמות דיוקנו של אביו'. כי כשאדם עושה כל מה שביכולתו, אזי גם אם הוא מגיע למצב שבאמת אין לו כוח יותר, הוא מקבל סייעתא דשמיא מיוחדת. עד כאן היו תוכן דבריו של רבי אליהו בער וואכטפויגל שליט"א באותה דרשה.

לאחר שסיים, ניגש אליו יהודי ואומר לו שיש לו דבר מה לוהסיף על הדרשה. וכה סיפר היהודי:

"בשנותיי הצעירות, בשלב מסוים התדררתי מאוד מבחינה רוחנית, ונפלתי ל"ע עמוק בתהומות הטומאה. הרגשתי שאני שבוי לגמרי בהרגלים טמאים, וכמה שניסיתי, לא הצלחתי להשתחרר מהם. הייתי חוזר שוב ושוב למקומות אפלים, ללא כל יכולת לצאת מכך ה"י.

"כשראיתי עד כמה המצב חמור, ניגשתי אל אביו של ראש הישיבה, הגאון רבי נתן וואכטפויגל זצ"ל, משגיח בישיבה גדולה דלעיקוואד, סיפרתי לו את המצב לאשורו וביקשתי הימנו עצה להשתחרר מאחיזתו הנוראה של היצר בי.

"אמר לי המשגיח, 'דבר אחד אני מבקש ממך: הבטח לי שבעשרת הימים הקרובים, החל מהיום,

אי כחלק ישראל

גבורות הנפש

משקפיים למהדרין!

בחג השבועות לאחר הצהריים התהלכתי ברחוב, ובאותו זמן היה הרחוב עמוס מאוד בעוברים ושבים, כמו בכל יו"ט.

הרגשתי שאני צריך חיזוק בשמירת עיניים, ואני צריך לקבל על עצמי קבלה משמעותית. ואז נפל בדעתי רעיון, שאני יכול להזמין משקפיים ללא מספר, וכך לא אראה את מה שלא צריך לראות ואף אחד אפילו לא ידע מזה.

אחר שהחלטתי לנהוג כך, ניגשתי למורה הוראה ושאלתיו אם יש חשש לחבוש משקפיים אלו בשבת, או שזה טלטול שלא

לצורך. והמורה הוראה ענה לי בצורה ברורה שזה צורך גמור ואין כאן בכלל שאלה.

נכנסתי לחנות המשקפיים, וביקשתי משקפיים ללא מספר. המוכר שהיה יהודי חרדי, הבין שבביל מה אני צריך משקפיים אלו, וסיפר לי שגם הוא חובש משקפיים ללא מספר בניסיעותיו בדרך. אבל הוא המליץ לי לקחת משקפיים עם מספר נמוך מכיוון שיש לי מספר גבוה מאוד במשקפיים ואם אלך משקפיים ללא מספר בכלל זה יכול לגרום לי לכאבי ראש.

זה היה בשבילי חיזוק גדול לשמוע שיש עוד יהודים שמתמשים בעצה זו. ומאז כבר זכיתי להשתמש הרבה במשקפיים אלו...

מז אשר בנחך עשה

הגאון רבי אלי בער וואכטפויגל שליט"א, ראש ישיבת סאוט פאלסבורג, מסר פעם באמצע דרשתו את הפירוש הבא: מובא בגמרא גבי המעשה עם אשת פוטיפר, וגם רש"י מביאו בפרשת וישב, על הפסוק וַיָּבֵא הַבְּיָתָה לְעִשׂוֹת מְלֶאכֶתּוֹ, שלפי מאן דאמר אחד, יוסף הצדיק לא היה מוכן באותו עת לעמוד בניסיון מרוב חזקו, רק שנראתה לו דמות דיוקנו של אביו וכך יכול היה להתחזק. ונשאלת הקושיא, מה אם כן הגדולה של יוסף הצדיק, מי לא היה מתגבר במצב של 'נראתה לו דמות דיוקנו של יעקב אבינו'?

אלא תירץ הגאון ביסוד שהוא פשוט מצד אחד, אך נורא מאוד מצד מוסר ההשכל שבו. מעיין בפסוקים בפרשה, וביותר במדרשים, רואים שהנסיון של יוסף

'תפילה' בשדה התעופה

הייתי עם אבי שליט"א בשדה התעופה, והבחנתי שהוא מחזיק בידו דף מתוכו הוא אומר משהו בבכיות נוראות, ממש עם דמעות בעיניים. הסתכלתי מה הוא אומר שם, וראיתי שזה התפילה החדשה על שמירת עיניים מהגה"צ רבי יעקב מאיר שעכטער שליט"א שפורסם בגליון. כמעט ולא האמנתי למה שאני רואה, המחזה הזה נכנס לי לעצמות, בראותי כמה שמירת העיניים חשובה לאבי...

.e .

'מתי צריך 'באמת' להתבייש?'

לכבוד מערכת טהור עיניים. ברצוני להודות לכם על עבודתכם, ועל דברי החיזוק הנפלאים שאתם מביאים, שזה גורם ש'שמירת עיניים' יהיה עניין מקובל ונהוג. רציתי לעורר נקודה מסוימת, שלפעמים יש יהודי שמתעורר לשמור את העיניים, אבל הוא מפחד שאולי יהיו לו בושות שהוא מדי 'קיצוני' וכדומה. מובן שצריך לזכור את מאמר חז"ל "מוטב שיקרא אדם שוטה כל ימיו ואל יהיה רשע שעה אחת לפני המקום". אבל רציתי בנוסף לזה לשתף ברעיון שיכול להועיל מאוד בעניין זה. נדמיין לעצמנו שתי אנשים שיושבים בבית הכנסת בשעה שמתחילים להתפלל, האחד יושב בגבו אל הדלת, והשני יושב מולו כשפניו מול דלת הכניסה, והם מתחילים לשוחח על אף שהציבור כבר התחיל להתפלל. לפתע נכנסת אישיות חשובה לבית הכנסת, כמו רב

בית הכנסת וכדומה. וזה שיושב מול הדלת מתרומם מיד ומתחיל להתפלל, אבל זה שיושב מולו לא מבין מה קרה לאותו 'חברותא'. "תגיד לי, מה נהיית כזה קיצוני?" אבל זה שרואה את רב בית הכנסת כמעט ולא שומע את מה שהוא מדבר אליו, ויותר מזה, הוא יודע בבירור שברגע שהשני יסתובב ויראה גם הוא את העומד בדלת הוא יתנהג בדיוק אותו הדבר. וכל מה שהוא מתפלא הוא רק בגלל שהוא לא יודע מי עומד מאחוריו... כך לעניננו, כל יהודי יודע היטב שהקב"ה לא מרשה להסתכל, והנסיון הוא בגלל ההסתר פנים שלא רואים איך שהש"ת מסתכל על כל דבר שאנחנו עושים. אבל כשמישיח יבוא ונזכה לגילוי כבוד ה', אזי אלה שמהם אנו מתביישים כיום 'סתובבו' ויראו את הקב"ה עומד ומסתכל עליהם, ואז הם יתביישו ולא יתפלאו כלל מדוע החברים שלהם שמרו את העיניים... בואו נהיה חכמים הרואים את הנולד, וכבר עכשיו נזכור שהש"ת מסתכל עלינו ומלוא כל הארץ כבודו! (וכמובן, שכל זה גם בנוגע למשל הראשון...)

אכתבים לחברת

'אישמאק' במנוחה ושמחה

לכבוד מערכת הגליון החשוב מאמר התחזקות. יש הרבה אנשים שמשוכנעים שללכת ברחוב עם העיניים למטה זה דבר מאוד קשה, ולכן הם אפילו לא מנסים להתחיל בזה. אבל האמת היא שזה רק עניין של הרגל, וידוע הכלל שקבעו חז"ל 'שהרגל נעשה טבע'. אחר שמתרגלים ללכת כמה פעמים עם עיניים מושפלות זה נהיה חלק מטבע האדם ללא התאמצויות מיותרות, וכל אחד יכול לבחון את זה אצל עצמו. מצד שני, ללכת ברחוב וכן להסתכל לכל הכיוונים, זה הרבה יותר קשה! והסיבה הפשוטה לכך היא, שזה מביא נסיונות רבים שצריך להישמר מהם. אבל כשהולכים עם העיניים למטה, חוסכים את כל

הנסיונות. וכמו שמספרים על החפץ חיים, שפעם הסתובבה המשרתת בביתו בין האנשים, והחפץ חיים אמר: "מה היא חושבת, וכי אנו מלאכים שזה לא מפריע לנו?" ורואים מזה שלכתחילה צריך להימנע לגמרי מנסיונות, כי אם חלילה לא, מי יודע אם נצליח לעמוד בזה... ידוע מהספה"ק שמי שלא שומר את עיניו מאבד את הטעם והחיות בדברים שבקדושה, וזהו הפסד עצום ברוחניות. ומאידך, על ידי שמירת עיניים זוכים לישועות עצומות גם בגשמיות. אני מכיר מנהל מוסד לבנות, שמפעם לפעם היה צריך ללבן נושאים מסויימים עם המחנכות במוסד, והוא היה משתדל בכל תוקף שלא להסתכל עליהם,

באמרו: "אם אני לא אשמור את העיניים כדבעי, אזי אאבד את הג'שמאק' בזמירות שבת קודש! המנוחה ושמחה' כבר לא יהיה אותו הדבר!" מובן שצריך כסדר להתפלל לזכות לשמור את העיניים כראוי, וכתוב מהמרש"א והחזון אי"ש שהמתפלל על ענייני רוחניות הוא בכלל 'הבא ליטהר מסייעין אותו'. ואם האדם אכן יזכה לסיוע מלעילא, הוא יוכל לשמור את עיניו בשלמות אף אם נראה בדרך הטבע שזה לא שייך. השי"ת יעזרנו שנזכה כלנו לשמירת עיניים, ועי"ז נזכה מידה כנגד מידה שיהיה עלינו 'עינא פקיא' מן השמיים לשמרנו מכל רע, ובזכות שמירת העיניים נזכה במהרה לראות 'עין בעין בשבוע ה' ציון', ותחזינה עינינו בשוכן לציון ברחמים, בב"א.

3/306 ח.ח.כ.

על הטוב יזכר

זכות עמוד בגליון
זכות הנדבן - להצלחה בכל ענינים
 ויהי רצון שיוזכה לחיטוש בדיווג הגון מקורב ויבנה בית נאמן בישראל

זכות 2000 גליונות
 הרה"ח ר' **אברהם מרדכי שפירא** ה"ו להצלחה בכל הענינים, זכות הנדבן ומשפחתו להצלחה בכל ענינים

זכות 1000 גליונות
 זכות **שושנה וריא בת זומא** להיטוש בכל הענינים, זכות **יהודה בן חזן ורחל רודה בת מסעודה** לנביאות איננה ואריכות ימים, זכות **יצחק שלום בן חיה, יהודה בן חיה, שרה בת חיה, חיה בת שרה, יאיר בן רחל, אפרת בת רודה** לזל הישועות ברוחניות ובגשמיות, זכות **חנה רוחמה בת זקוק**, זכות **יהודית בת רחל** לרפואה שלמה מקורב, זכות **שלמה בן איילה ונחמה בת מירד** לחשיק זל הישועות, זכות **הנדבן ומשפחתו** להצלחה בכל ענינים

שותפי טהור עיניים
 מוד"ר **יהונתן יחזקאל בן מלכה הנאל לב** ה"ר, מוד"ר **נתן בן שרה ב"ר** ה"ר, לשיחה מטיא בבל ורצו

24 שעה

תרומות

שלוחה 077.401.6591

חלק בהפצת הגליון: זכות 5,000 גליונות ₪1200 זכות 4,000 גליונות ₪1000 זכות 3,000 גליונות ₪750 זכות 2,000 גליונות ₪500 זכות 1,000 גליונות ₪250	זכות עמוד בגליון: ₪1500 שותפי טהור עיניים ₪180 לחודש (מספר עיניים) ₪100 לחודש ₪50 לחודש	זכות הפצת הגליון (הפצת הגליון בכל רחבי הארץ) ₪5,000	זכות הדפסת הגליון (הדפסת התוספת) ₪5,000
זכות הוצאת הגליון ₪16,000		זכות הדפסת הגליון ₪5,000	

ליתא

תורם לטובת בני ישראל

077.401.6591

אחרי בחירת שפה

- 1 לשמיעת הודעות
- 2 לנדבות
- 3 להשאת הודעות
- 4 לפרטם סיפור

עבודת ישראל 26, ירושלים 9515528

המערב באמריקה
 7 Beor Shera 4301
 Monroe NY 10950
845.999.4114

יכולין לקבל הגליונות במש"ח או אידיש ע"י כתיבת האימיל הנ"ל או יבולין להשאיר הודעה על מטפח המערב שלושה 3

ק"ח חלק בהוצאת הפצת הגליונות באמצעות חתימת ה"ר בנימיני אשורי: בטלפון המערב, שלושה 2,6 אחרי בחירת השפה. בכן תוכלו לקנות שותפות-נצח בבל עבודת הקודש של טהור עיניים"